

TESLİMİYET

Mehmet DURMAZ

Yeşertme nefret otunu
Sevgi bitsin dimağlarda
Deviren dünya putunu
Ağırlanır otağlarda

Şeklini geç özlere bak
Terslere bak düzlere bak
Kır kabuğu kozlara bak
Kalma sığılarda sığılarda

Doldur aşk ile bendini
Öldür yolunda kendini
Bir avcı bozar fendini
Takılıp kalma ağlarda

Temize çektim ruhumu
İçime ektim ruhumu
Ruhunla yaktım ruhumu
Yangın var şimdi dağlarda

Hani varım, hani yokum
Bağ, bahçe, tarla, takım
Her mevsim ister bakım
İş bitmiyor bu bağlarda

Baharda dalların kurur
Çiçeğini dolu vurur
Sevdiğine bela verir
Solarsın taze çağlarda

Onsuz mesafe alınmaz
Bildirmeyince bilinmez
Vermeyince can bulunmaz
Ne ölüde ne sağlarda

ÖMÜR TÜKENİRKEN

Mehmet GÖZÜKARA

Boş beleş işlerle gönül eyleme
Yolcu seni bekler yol seni bekler
Sırrın varsa bir tek kula söyleme
Dudak seni bekler dil seni bekler

Gaflete dalarsan âmân eksilmez
Ömür tükenirken zaman eksilmez
Dağların başından duman eksilmez
Yağmur seni bekler sel seni bekler

Kuşlar ses vererek sesin duyurur
Herkesin yavrusu kendince uyur
Davete icabet sünnet buyurur
Meyve seni bekler dal seni bekler

O Süleyman bozmamıştır ahtını
Belkıs terk eyledi zümrüt tahtını
Layık olanların açar bahtını
Hasır seni bekler çul seni bekler

Olunmuşsa mutlu mesut yuvada
Haklı çıkılmıştır mutlak davada
Çalımlı avcılar gezmez ovada
Aslan seni bekler fil seni bekler

Gurbet dedikleri hasret dağıdır
Gönül dedikleri sevgi bağıdır
Ölüm dedikleri hane dağıtır
Kefen seni bekler sal seni bekler

Kara kazan her kapıya kurulur
Baykuş tüner eve kilit vurulur
Kabir denen bir menzile varılır
Yürü seni bekler kal seni bekler

Mecburi konanlar mecburi göçer
Ölüm bir badedir her nefis içer
Seven *Gözükara* canından geçer
Darlık seni bekler bol seni bekler